

ĐÀ LẠT, MỘT CHIỀU XUÂN

Thủy chạy đến nhà tôi buổi chiều muộn, hớn hờ:

– Công ty của anh tao có chuyển chiều đãi nhân viên đi Đà Lạt 5 ngày, mà phút cuối anh tao và bà chị dâu bận việc nên nhường 2 chỗ cho tụi mình, mà muốn đi không?

Ôi, Đà Lạt, thành phố mộng mơ mà tuổi 18 tôi chưa hề bước chân đến đó. Tôi thích lắm, hỏi Thủy:

– Bất ngờ quá, dĩ nhiên là đi rồi, nhưng tụi mình phải chuẩn bị gì đây, ngày nào lên đường, liệu có ảnh hưởng chuyện đi học?

Thủy hào hứng:

– Đi vào cuối tuần này, tụi mình chỉ nghỉ học 3 buổi, bây giờ sắp Tết, đi học cũng chẳng học gì đâu, thầy cô cũng thoải mái. Mình đi theo đoàn, được miễn phí tiền xe và tiền nhà nghỉ, đâu dễ gì có dịp khác.

Tối hôm đó, sau khi tôi xin phép gia đình, 2 đứa bàn bạc đủ thứ chuyện và chuyện tài chánh eo hẹp của tuổi học trò cũng làm chúng tôi tính toán kỹ lưỡng. Vì muốn chụp thật nhiều hình cho chuyến đi mà không phải tốn tiền nhiều, chúng tôi quyết định mua 2 cuộn phim trắng đen Kodak, thay vì 1 cuộn phim màu rất đắt tiền, khi lên tới Đà Lạt sẽ tìm một người chụp hình, nhờ họ chụp, trả tiền công, rồi đem về Sài Gòn rửa tại các tiệm chụp hình.

Vừa đến thành phố sương mù, nhận phòng là 2 đứa tôi xuất phát ra đường vì muốn tận hưởng từng phút từng giây vẻ đẹp của Đà Lạt. Cao nguyên những ngày gần Tết thật lạnh nhưng rất thú vị theo từng cơn gió rít, chúng tôi được dịp diện áo khoác áo măng tô mà ở Sài Gòn chưa có cơ hội. Bước qua khu đồi nhà nghỉ là xuống con dốc, đi bộ vài trăm mét là đến trung tâm chợ Đà Lạt, chưa kịp ngắm phố phường xung quanh thì 4,5 người thợ chụp hình đã vây đến, chào hỏi chúng tôi chụp hình. Tôi nói với Thủy:

– Tụi mình ra góc chợ uống sữa đậu nành nóng rồi từ từ quan sát, chọn một thợ chụp hình mà mình tin tưởng và nói chuyện... giao kèo.

Vừa uống sữa, Thủy chỉ tay về phía bên kia đường:

– Hay là mình chọn anh chàng kia đi, nhìn anh ta trẻ trung nhanh nhẹn hơn mấy ông sồn sồn hôi này...

– Và đẹp trai nữa chứ!

– Hừ! Thì đó chỉ là một phần, cái chính là trẻ trung, mới đủ... sức khoẻ và vui vẻ trèo đèo xuống thung lũng với túi mình cả ngày được.

2 đứa tiến tới, anh chụp hình nhìn chúng tôi với một nụ cười chào hàng rất có duyên và thân thiện (ui chao, hể ai có răng khểnh giống tôi là tôi có cảm tình liền hà!). Sau khi nghe chúng tôi trình bày, anh giới thiệu tên là Quang, đồng ý chấp nhận giá cả, chỉ thêm một điều kiện là tại các nơi thoả thuận, như Hồ Xuân Hương, Thác Cam Ly, Thung Lũng Tình Yêu, Đồi Cù... chúng tôi phải chịu khó chờ anh ấy chụp hình cho những người khách du lịch khác nữa (anh ấy đeo 3 máy trên mình, trong đó một máy chụp riêng 2 cuộn phim chúng tôi).

Phải công nhận anh ấy nhiệt tình, hẹn nhau chụp hình 4 buổi của 2 ngày, mỗi lần đến chỗ hẹn là anh ấy luôn đứng chờ sẵn, nụ cười tươi rói túc trực trên môi. Anh hướng dẫn chúng tôi chụp đủ kiểu dáng, góp ý bối cảnh không thiếu góc chụp nào. Đáp lại, chúng tôi thông thả ngắm cảnh trong khi chờ anh ấy bận rộn ngang dọc quay cuồng với những du khách khác, và lần nào xong chúng tôi cũng mua cho anh ấy ly nước, miêng bánh như lời cảm ơn.

Trước khi đến ngày hẹn giao phim, Thuỷ bỗng lo lắng:

– Ê, có khi nào anh ta... lừa tụi mình không? Anh ta làm bộ chụp bấm ào ào, rồi đưa mình cuộn phim hư cũ, làm sao mình biết được? Coi như anh ta vừa được tiền công vừa được 2 cuộn phim mới, ngon lành!

Tôi cũng đâm lo:

– Thì lở leo lung cọt phải chịu chớ sao! Tự dưng mà làm tao cũng bắt đầu lầy rồi nè, lo thật!

Hôm sau, đến nơi, anh ấy trao cho chúng tôi 2 cuộn phim và bất ngờ tặng thêm tám hình màu của 2 đứa chụp chung và riêng mỗi đứa một tấm hình màu:

– Tặng hai cô mấy tấm hình màu làm kỷ niệm xứ sương mù nhé, 2 cô thiệt... dễ thương!

Tôi nhanh nhẩu:

– Ủa, anh chụp mấy tấm này lúc nào mà tụi tui không biết?

Anh ấy có vẻ mắc cỡ:

– Có mấy lúc thấy 2 cô làm dáng xuất thần quá, tôi liền cảm xúc chuyển qua máy của tôi vì hình màu sẽ đẹp hơn nhiều.

Nhỏ Thủy làm tới:

– Vậy là anh vi phạm hợp đồng rồi nhé, chụp ảnh người ta ngoài dự định mà hồng... xin phép!

Thấy anh ấy bối rối, tội nghiệp quá chừng, tôi phải nhảy ra cứu:

– Nhưng 3 tấm hình này quá đẹp, đúng như anh nói, nhìn 2 đứa tôi rất tự nhiên và... dễ thương hết sức nên chúng tôi chịu... nhận, và không làm khó dễ anh nữa!

Sau khi trả tiền, nói lời cảm ơn và chia tay, về nhà nghỉ, Thủy quả quyết:

– Vậy là anh ta lừa mình rồi Loan ơi! Anh ta tặng mấy tấm hình màu để... nhẹ tội và mình khỏi nghi ngờ đó.

– Mà đa nghi quá, mà tao thấy anh ấy rất chân tình, dễ mến, yêu nghề say sưa, chỉ dẫn tụi mình từng li từng tí, sửa từng lọn tóc trên trán, cách đứng tạo dáng bên hồ, bao giờ đúng ý anh ấy mới chụp. Chưa kể anh ấy không ngại ngần giúp đẩy 2 đứa lên yên ngựa chiều theo ý tụi mình muốn làm gái “cao bồi” khi đứa nào cũng lóng nga lóng ngóng vì con ngựa quá cao, rồi đến Thác Cam Ly mà suýt té vì đôi dép lưới bị vướng cây dại, nếu không có anh ta đỡ thì giờ này chắc mà y còn nằm ở bệnh viện chớ còn thời giờ mà ngồi đây nghi ngờ lung tung.

– Tao vẫn biết thế, nhưng sao cũng vẫn lo lo. Thời buổi này kẻ xấu thiếu gì, mình lại là khách phương xa, chắc gì gặp lại lần thứ hai, nên họ cũng có đủ cách lừa đảo.

– Mà thôi, chúng mình chờ hạ hồi phân giải.

Buổi sáng ngày tạm biệt Đà Lạt, 2 đứa vừa bước qua chợ, gặp ngay chàng chụp hình ngay cổng chợ, mừng rỡ:

– Chào 2 cô, hôm nay 2 cô về Sài Gòn phải không?

– Đúng vậy anh ạ, xe chờ ở cuối đường, cho mọi người 1 tiếng để đi chợ.

– 2 cô mua sắm xong chưa?

– Tụi tui đã mua xong từ hôm qua, giờ chỉ ra đây uống sữa đậu nành và ngắm núi đồi Đà Lạt lần cuối trước khi về với Sài Gòn nắng bụi. Mà anh đứng đây... chờ tui tui hả?

Anh thợ chụp hình bối rối:

– Đâu có! Tui ra đây tìm... khách chụp hình, hay là mời 2 cô vào quán uống sữa nhé?

Nhỏ Thủy ghé vào tai tui, thì thào:

– Thấy chưa, khi không anh ta mời mình đi uống sữa làm gì cho tốn tiền, chắc là “chôm” 2 cuộn phim Kodak của chúng mình rồi.

Vào quán, nói loanh quanh chuyện Đà Lạt, anh ấy bắt chuyện:

– Lần đầu đến nơi đây, 2 cô có sợ lạnh không?

Tôi mơ mộng:

– Không anh ạ, trái lại là rất mê khí hậu Đà Lạt, chiều qua tui em đi dạo khắp các con đường xung quanh nhà nghỉ, ngắm những ngôi nhà bé bé xinh xinh có giàn hoa nơi cổng, dọc theo mây ngọn đồi, đẹp như khung cảnh của xứ Châu Âu xa xôi, tuyệt vời lắm.

– Còn cô Thủy, sao không nói gì?

Nhỏ Thủy đỏ mặt:

– Tôi hả, tôi sẽ nhớ lúc đi lễ nhà thờ Con Gà, và cà phê nhà hàng thủy tạ ở Hồ Xuân Hương.

Anh ấy nháy mắt:

– Vậy là 2 cô thích bài hát “Thành Phố Buồn” của Lam Phương có Đà Lạt “tiếng chuông chiều chậm chậm thê lương”.

Tôi cãi lại:

– Không hề anh ạ! Bài hát đó nghe buồn quá, dành cho mấy người lớn tuổi, thất tình, còn tui em mới bước vào tuổi... yêu đời, ở Sài Gòn bây giờ các chàng trai thiếu nữ chỉ mê mẩn bài hát Mimosas của Đà Lạt mà thôi.

Anh ấy gật gù, bỗng cất giọng ngân nga:

– Mimosa... vì sao em tới, Mimosa... vì đâu em đến nơi này, Đà Lạt đồi núi chập chùng, Đà Lạt trời mây nước mênh mông?

Trời ơi! Hễ đến câu “Mimosa, từ đâu em tới” là anh nhìn lần lượt 2 đứa chúng tôi, đến khi ánh nhìn tôi, ánh mắt chan chứa tình cảm, như là đang hỏi... tôi vậ á!

Tôi reo lên:

– Ôi, anh hát hay quá, lẽ ra anh nên làm ca sĩ mới phải.

Nhỏ Thủy lườm tôi:

– Tại mày ca dở nên thấy ai hát cũng hay.

Bỗng anh hỏi:

– Tôi thỉnh thoảng cũng xuống Sài Gòn, 2 cô ở đâu, nếu không có gì phiền hà thì cho tôi địa chỉ để tiện dịp tôi ghé thăm được không?

Tôi và Thủy nhìn nhau, mấy cái vụ “cho anh xin số nhà” này ở Sài Gòn tui tui gặp hoài, thường là chúng tôi từ chối, vì mấy thằng bạn chung lớp chung trường gạt ra còn không hết, kết thêm bạn mới làm gì, nhưng lần này nhìn vào mắt anh ấy, có gì đó níu kéo, thúc đẩy, làm tôi mềm lòng nhưng tôi không dám trả lời vì sợ nhỏ Thủy lại lườm tôi, ai dè nó còn mau mắn hơn tôi:

– Anh cứ đến Gò Vấp, hỏi Ngã Năm, rồi hỏi nhà máy Z.751 và hỏi 2 tên này là tìm ra tui tôi.

Thủy bắt anh “hỏi” mấy lần. Tôi tội nghiệp gỡ rối:

– Vì khu Z.751 chỉ có xóm nhỏ của tui tôi, ai cũng biết nhau.

Trên xe trở về Sài Gòn, tôi hỏi Thủy:

– Nhà người nghi ngờ người ta, sao còn chỉ đường tìm nhà làm gì?

Cô nàng ngượng ngùng chẳng dám trả lời. Tôi tiếp:

– Mày một vừa hai phải thôi! Anh ấy tặng mình 3 tấm hình màu, giá không rẻ đâu nhe, rồi bữa nay mất 2 ly sữa đậu nành và 2 tô bún bò Huế, rồi anh ấy còn mất cả buổi sáng ngồi quán nói chuyện với mình, thì 2 cuộn phim Kodak cũng chưa đủ cho anh ấy lấy lại vốn, thậm chí còn lỗ là đằng khác, ở đó mà nghi ngờ người ta.

Về tới Sài Gòn, chúng tôi đem phim đi rửa, nhưng phải chờ 2 tuần mới có hình. Nôn nao, hồi hộp, lo sợ, rồi cũng đến ngày lấy hình. Các tấm hình đều đẹp, như ý, và đầy đủ không thiếu tấm nào. 2 đứa ngồi ngay công viên Nhà Thờ Đức Bà ngắm nghía xuýt xoa từng tấm hình. Nhỏ Thủy sau khi vài chục lần xem hết xấp hình, ngược lên nhìn tôi, mơ màng:

– Thì ra tao đã vu oan giá họa cho “người ta”...

Tôi được dịp chì chiết nó:

– Tao đã bảo rồi, “nhìn mặt mà bắt hình dong” thì anh ấy không thể nào là loại người lừa đảo, hơn nữa, chính mày là người lựa chọn anh ấy ngay từ phút đầu, phải không?

Suốt đoạn đường đạp xe về nhà, nhỏ Thủy cứ tùm tùm cười, đôi má ửng hồng, có lúc còn e thẹn, ngập ngừng hỏi tôi:

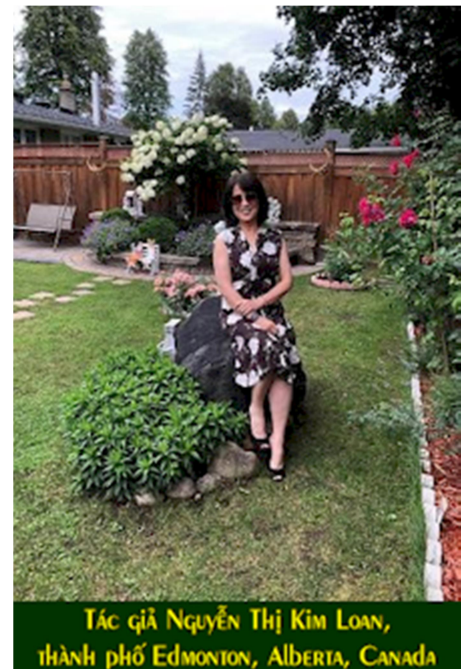
– Tụi mình nói anh ấy đến khu Z.751, liệu ảnh có tìm ra không nhỉ?

Còn tôi ư, tôi còn nhớ cả khuôn mặt anh vừa chạy vừa vẫy tay chào chúng tôi khi chiếc xe lăn bánh rời Đà Lạt. Nhưng anh Quang ơi, anh thích ai trong 2 đứa chúng tôi, chả lẽ anh thích... cả 2 đứa, chả lẽ anh tặng hình màu, rồi bỏ thời gian “vô tình” gặp chúng tôi buổi sáng chia tay, mời đi uống sữa, ăn sáng, rồi xin địa chỉ ở Sài Gòn, để muốn thăm... cả 2 đứa?

Tôi lác đàu, chẳng muốn nghĩ ngợi xa xôi, nhưng thật sự cầu mong “anh cứ hẹn nhưng anh đừng đến nhé”, để tôi mãi được thấy nhỏ Thủy bạn tôi xinh tươi “má đỏ môi hồng” khi nhớ về Đà Lạt, và để tôi giữa trời Xuân nắng hiu hiu của Sài Gòn, lòng vẫn phơi phơi rạo rục, tiếp tục những vần thơ còn dở dang:

*Tôi đến Đà Lạt một chiều Xuân
Bên thác Cam Ly dùng bước chân
Có ai theo tôi từng con dốc
Mai tôi về, Sài Gòn băng khuâng!*

Kim Loan (Tác giả)

Nguồn: Internet eMail by CATHY chuyển

*Đăng ngày Chúa Nhật, January 8, 2023
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*